

עוֹבְדָא, אַף עַל גַּב דְּהוּא נִפְקָא מִכְּלָא דְּאוֹרֵייתָא, לֹא
 לְאַחֲזָאָה עַל גְּרַמִּיה נִפְק בְּלִבְד כִּי אוֹתוּ הַסִּיפּוֹר שְׁבַתוֹרָה אוֹ אוֹתוּ
 מַעֲשֵׂה אִפִּילוּ שְׁהוּא יוֹצֵא מִהַכֹּלל שֶׁל הַתּוֹרָה מֵאַחַר שֶׁעִקְרָה הוּא חוֹקִים וּמִשְׁפָּטִים הוּא לֹא
 בֵּא לְלַמֵּד עַל עֲצָמוּ בִלְבַד שִׁישׁ רַק בּוֹ סוּדוֹת נַעֲלָמִים, אֲלָא לְאַחֲזָאָה עַל
 הַהוּא כְּלָלָא עֲלָאָה דְּאוֹרֵייתָא כְּלָא נִפְק אֵלּא הוּא בֵּא לְלַמֵּד עַל
 כֹּל הַכֹּלל הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁבְּכָל דִּינֵי וּמִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם סוּדוֹת נַעֲלָמִים (רמ"ק).

הַתּוֹרָה כּוֹלָה הִיא קְדוּשָׁה וְעֲלִיוֹנָה וְהִיא תּוֹרַת אֱמֶת וְלִכֵּן בְּכָל דְּבַרִּיה רְמוּזִים
 סוּדוֹת נַעֲלָמִים

כְּגוֹן הָאֵי דְּכֹתִיב וְהוּא כְּגוֹן מִש"כ בַּפְּסוּק, (בְּרַאשִׁית ח) וַתִּנַּח הַתִּיבָה
 בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּשְּׁבַעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ עַל הָרִי
 אֲרָרֵט. וְדָאֵי הָאֵי קָרָא מִכְּלָלָא דְּאוֹרֵייתָא נִפְק, וְאַתִּי
 בְּסִפּוֹר דְּעֲלָמָא וְהִנֵּה וְדָאֵי זֶה הַפְּסוּק יֵצֵא מִהַכֹּלל שֶׁל הַתּוֹרָה וְהוּא בֵּא רַק בְּתוֹרַת
 סִיפּוֹר בַּעֲלָמָא. מֵאֵי אַכְפַּת לָן, אֵי שְׂרִי בְּהָאֵי, אוֹ בְּהָאֵי,
 דְּהָא בְּאַתָּר חָד לִישְׂרֵי כִּי מָה אַכְפַּת לָנוּ אִם הַתִּיבָה שְׂרַתָּה בְּהַר זֶה אוֹ בְּהַר
 אַחֵר, כִּי הָרִי וְדָאֵי הַתִּיבָה שְׂרַתָּה בְּמִקּוֹם אַחַד וּבְמָה בֵּא הַפְּסוּק לְלַמְּדֵנוּ בּוֹה. אֲלָא
 לְלַמֵּד עַל הַכְּלָל כְּלוּ יֵצֵא אֵלּא וְדָאֵי הוּא בֵּא לְלַמֵּד עַל כֹּל הַכֹּלל שֶׁל הַתּוֹרָה
 שִׁישׁ בָּהּ סוּדוֹת נַעֲלָמִים. וְזַכָּאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּאַתִּיחִיב לְהוֹ

אור הרשב"י

וְהוּא סוּד נַעֲלָם וְאִי תוֹךְ כֹּלָת, וְהִבֵּן וְדַרְשָׁה זֶה אוֹ אֵין אָדָם דּוֹרְשָׁה מַדְעָתוֹ, אִם לֹא תַקְדִּים מִקְבְּלֵי תּוֹרָה.

הַלִּימוּד הַיּוֹכֵז

לְעֵינֵי אִידָה סַעֲדָה בַּת אַסְתֵּר עִיָּה

אֹרְיִיתָא עֲלָאָה אֹרְיִיתָא דְקָשׁוּט וְאִשְׁרֵיהֶם אֵלֹו יִשְׂרָאֵל שְׁנִיתְנָה לְהֶם
הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא תּוֹרַת אֲמֵת. וּמֵאֵן דְּאָמַר, דְּהָהוּא סְפוּרָא
דְּאֹרְיִיתָא, לְאַחֲזָאָה עַל הָהוּא סְפוּר בְּלִבְד קָאֲתִי,
תִּיפְחַ רִוְחִיהּ. וּמִי שְׁאוּמַר שְׁאוּתוֹ הַסִּיפּוּר שֶׁל הַתּוֹרָה הוּא בֵּא לְלַמֵּד רַק עַל אוֹתוֹ
הַסִּיפּוּר הַפְּשׁוּטִי הַכְּתוּב בַּתּוֹרָה תִּיפְחַ רוּחוֹ. דְּאִי הֲכִי, לֹא אִיְהִי אֹרְיִיתָא
עֲלָאָה, אֹרְיִיתָא דְקָשׁוּט, אֲלָא וּדְאִי אֹרְיִיתָא קְדִישָׁא
עֲלָאָה, אִיְהִי אֹרְיִיתָא דְקָשׁוּט כִּי אִם כֵּן כַּדְּבַרְיוֹ אוֹ הַתּוֹרָה הִיא לֹא
עֲלִיּוֹנָה וַחֲשׁוּבָה וְהִיא לֹא תּוֹרַת אֲמֵת, אֲלָא וּדְאִי הַתּוֹרָה כּוֹלָה הִיא קְדוּשָׁה וְעֲלִיּוֹנָה וְהִיא
תּוֹרַת אֲמֵת וּלְכֵן בְּכָל דְּבַרְיָה רְמוּזִים סוּדוֹת נַעֲלָמִים.

מֵאַחֲרֵי הַמַּעֲשִׂיּוֹת שֶׁל הַגֵּר וּלְבָן וַיַּעֲקֹב וּבִלְעָם וְהֵאֲתוֹן יִשְׁנָם סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים
תָּא חֲזִי, מְלָךְ בְּשָׂר וְדָם, לֹא וְיִקְרָא דִּילִיָּה הוּא,
לְאַשְׁתָּעִי מְלָה דְּהֶדְיוּטָא, כָּל שְׁפָן לְמַכְתָּב לִיָּה בֵּא
וּרְאָה שֶׁהָרִי מֶלֶךְ בָּשָׂר וְדָם אֵינֶן זֶה מְכַבְּדוֹ לְדַבֵּר וּלְסַפֵּר מַעֲנִינֵי הַדְּבָרִים שֶׁל הַהֶדְיוּטוֹת וּכ"ש
שְׁאִין זֶה מְכַבְּדוֹ לְכַתּוּב אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֹו, וְאִי סָלִיק בְּדַעְתָּךְ, דְּמִלְכָּא
עֲלָאָה קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָא הוּוּ לִיָּה מְלִין קְדִישִׁין,
לְמַכְתָּב וּלְמַעֲבַד מְנִיָּיהוּ אֹרְיִיתָא, אֲלָא דְּאִיהוּ כְּנִישׁ
כָּל מְלִין דְּהֶדְיוּטִין וְהָאִם יַעֲלָה בְּדַעְתְךָ שֶׁהַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן הַקְּבִ"ה לֹא הִיָּה לוֹ
דְּבָרִים קְדוּשִׁים לְכַתּוּב וּלְעֲשׂוֹת מֵהֶם אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אֲלָא הוּא רַק קִיבֵץ וְאֶסַף אֶת כָּל
הַדְּבָרִים הַפְּשׁוּטִים, כְּגוֹן מְלִין דְּעֲשׂוֹ. מְלִין דְּהַגֵּר. מְלִין דְּלָבָן

בַּיַעֲקֹב. מְלִיץ דְּאֶתוֹן. מְלִיץ דְּבַלְעָם. מְלִיץ דְּבַלָּק. מְלִיץ
 דְּזִמְרֵי כגון המעשה של עשו, והמעשה של הגר, והמעשה של לבן עם יעקב, והמעשה
 של האתון, והמעשה של בלעם, והמעשה של בלק, והמעשה של זמרי. וּבְנִישׁ לְהוֹ,
 וְכָל שְׂאֵר סְפוּרֵינִי דְּכִתִּיבִין, וְעָבִיד מְנַיְהוּ אוֹרְיִיתָא והוא
 אסף את כל המעשיות האלו וכל שאר הסיפורים הכתובים בתורה ומהם עשה הקב"ה את

התורה.

כל מעשה שבתורה לא בא ללמד על עצמו בלבד אלא בא ללמד על כלל
 התורה

אִי הָכִי, אִמַּאי אֶקְרִי (מלאכי ב) תּוֹרַת אֱמֶת ואם באמת כך היה אז
 למה כתוב שהתורה נקראת תורת אמת וכן התורה נקראת, (תהלים יט) תּוֹרַת
 יְהוָה תְּמִימָה, עֲדוּת יְהוָה נֶאֱמָנָה, פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׁרִים,
 מִצְוֹת יְהוָה בְּרָה, יִרְאֵת יְהוָה טְהוֹרָה, מְשֻׁפְּטֵי יְהוָה
 אֱמֶת, וּכְתִיב וכן כתוב עוד על התורה הַנְּחֻמְדִים מְזֻהָב וּמְפָז רַב
 דְּהֵינּוּ. אֵלֵין אֵינּוֹן מְלִי דְּאוֹרְיִיתָא שדברי התורה הם הנחמדים מזהב
 ופז, ואם כן קשה איך כל זה ניכר ע"י המעשיות הפשוטות שבתורה. אֵלָא וְדַאי
 אוֹרְיִיתָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אִיהוּ אוֹרְיִיתָא דְּקִשׁוּט, תּוֹרַת
 יְהוָה תְּמִימָה אלא ודאי התורה הקדושה והעליונה היא תורת אמת כמש"כ 'תורת
 ה' תמימה' [יב]. וְכָל מְלָה וּמְלָה, אֶתִּיָּא לְאַחְזָאָה מְלִין (אֶחָרִיץ)

אור הרשב"י

[יב] ובספר בן פורת יוסף ביאר את מש"כ במדרש (תהלים יט, ד) תורת ה' תמימה

הלימוד היומי

לע"נ אידה סעדה בת אסתר ע"ה

עֲלֵאִין, דְּהָהוּא מְלָה דְּהָהוּא סְפוּר, לֹא לְאַחֲזָאָה עַל
 גְּרַמְיָה בְּלִבְד קָא אָתְיָא וְכַל תִּיבָה וְתִיבָה שְׁבַתוּרָה הִיא בָּאָה לְלַמַּד עַל
 סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים, מֵאַחַר שְׁאוּתָהּ הִתִּיבָה שְׁבִאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה הוּא לֹא בָּא לְלַמַּד רַק עַל עֲצֻמוֹ
 בְּלִבְד, אִלָּא לְאַחֲזָאָה עַל הָהוּא כְּלָלָא קָאֲתִי, כְּמָה
 דְּאֻקְיָמָנָא אִלָּא בָּא לְלַמַּד עַל כְּלָל הַתּוֹרָה שְׁכוּלָה הִיא סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים כְּמוֹ שְׁלַמְדֵּנוּ.

התיבה נחה בחודש השביעי שהוא ראש השנה

תָּא תְּזִי וְתִנַּח הַתִּיבָה וְגו'. הַאי קָרָא כְּדִ, כָּל שְׁפִין
 אַחֲרָנִין, (ס"א הַאי קָרָא כְּדִ אִיהוּ וְהָא אֲתָמַר) וְאוּמַר רַבִּי אֲלַעֲזַר בָּא וְרָאָה

את סוד הפסוק שכתוב 'ותנח התיבה' ומכאן תבין שאם בפסוק זה הנקרא פשוט יש בו סודות
 גדולים כ"ש פסוקים אחרים שיש בהם סודות גדולים, בְּשַׁעֲתָא דְּדִינָא תְּלִי
 עַל עֲלָמָא, וְדִינִין שְׁרִיין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב עַל
 כּוּרְסִיא דְּדִינָא לְמִידָן עֲלָמָא וְהָרִי לְמַדְנָא שְׁבַשְׁעָה שְׁהַדִּין תְּלוּי עַל בְּנֵי
 הָעוֹלָם וְהַדִּין שׁוּרָה וְנִמְצָא בּוֹ שְׁהוּא בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה שְׁאֵז הַקַּב"ה יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא הַדִּין בְּכַדִּי
 לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, בְּהָהוּא כּוּרְסִיא כְּמָה רְשִׁימִין אֲתָרְשִׁימוּ

אור הרשב"י

רמ"ה איברים ושס"ה גידים רוחניים כנודע.
 וא"כ ה"ה איפכא, למה משיבת נפש מפני
 שהיא תמימה, ר"ל למי משיבת נפש אפי'
 בחלק א', היינו כשרוצה לידבק בכולה ולא
 רק בחלק א', כי היא תמימה.

משיבת נפש (תהלים יט, ח) למה היא תמימה
 מפני שמשיבת נפש, ולמה משיבת נפש מפני
 שהיא תמימה. ושמעתי בשם מורי בזה. ולי
 נראה דלפי הנ"ל אתי שפיר, במה נודע שהיא
 תמימה, מזה שראינו שהיא משיבת נפש,
 אפילו חלק א' ממנה משיבת נפש שהיא כלל

הלימוד היומי

לע"נ אידה סעדה בת אסתר ע"ה